Dalarö den 19 Aug. 1895.

Käre broder John!

Ehuru jag nyss afslutat några rader till Manne och deruti uttalat hvad mitt hjerta hade att säga i nyckelfrågan, hvilken i och med nycklarnas mottagande från posten blifvit till sin förgängliga del undanstökad och till sin oförgängliga — underbara dubbelhet i våra handlingars relation — reverserad, måste jag dock särskildt till Dig erkänna den glädje Ditt

samt än vidare nämnt, att hennes — Domprostinnan T:s son, Kapiten Torén, gift, såsom ~~väl~~ bekant är, med ~~hennes~~ en dotter till Fru Hummel, nödsakats afstå från en för hans räkning enkom inredd våning å Djursholm och i stället hyra sig en billigare derstädes, anvisad såsom han nu är till för blotta kaptenslön, sedan han gått förlustig de 3,000 kr, som han hittills årligen uppburit. „Sic transit gloria mundi".

Skrifningen afbrytes, ty ett bud anmäler, att — Fru Wilda Montelius är här.

Farväl, broder!

Din tillgifne

C. W. B.

telegram gaf mig.

Måtte blott Guds mångfaldiga godhetsbevisningar, de smärre såsom de större, få rätt gå oss till hjertat med sin öfvertygande och förpligtande kraft, så att vi och förtröstansfullt och botfärdigt komma till honom såsom våra synders förlåtare i Kristus Jesus. Utan tro till den på den skedda försoningens ~~för~~ grund förefintliga förlåtelsen för våra synder i Kristus kunna vi icke med framgång upptaga striden mot dessa försåtliga fiender, som vi omföra i oss sjelfva, men i hans namn, som för oss öfvervunnit dem, skola och vi öfvervinna. Broder John, låtom oss, vid sidan af hvad utifrån må komma emot oss, hvar på sin ort genom kämpa den inre striden, till gemensam glädje i hoppet.

I går åtta dagar sedan d. v. s. Söndagen den 11 Aug. hade Torsten inbjudit till middag hos sig här på Dalarö utom sin Mor och Pauls äfven domprosten Torén med fru och dotter m. fl. Domprostinnan T. lär dervid hafva omtalat, huruson ne Fru Hummel jemte ett barnbarn, en sexåring, som hon har hos sig, afflyttat till Kosta, der hon har tvenne rum åt sig upplåtna,

P. S. Nu har Hilda Montelius lemnat oss. Hon kom före middagen jemte Agnes och afreste i afton kl. 7 e. m.

Hilda förekom mig nu fullkomligt normal till sinnet och rask till helsan. Hvad åter hennes ståndpunkt i de förhandenvarande mellanhafvandena beträffar, så uttalades visst önskningar om „försoning," men i sammanhang med öfvertygelser, som föga dermed öfverensstämde och som för mig angåfvo en allt annat än välvillig stämning hos hennes man, från hvilken jag antager, att de förskrefvo sig.

Henning hade lemnat hemmet, då Hilda reste upp

till Stockholm. Oåtspord gaf hon tillkänna, att hon icke visste hvarför Henning tagit tjenstledigheten.

Vid allt detta är det för mig märkvärdigt att höra, huru högt de ställa Åkerström. Det är som skulle han hafva varit deras egentliga förtro-endeman der uppe.

Kära John! Måtte vi så kunna gå vår Gud till mötes i våra hjertan, att han kan bevärdiga oss med sin hjelp, midt ibland så många motståndare. —

Angående Toröten förklarade jag på tillfrågan med bestämdhet, att det blott var för obligationslånets skull han blifvit invald till suppleant.